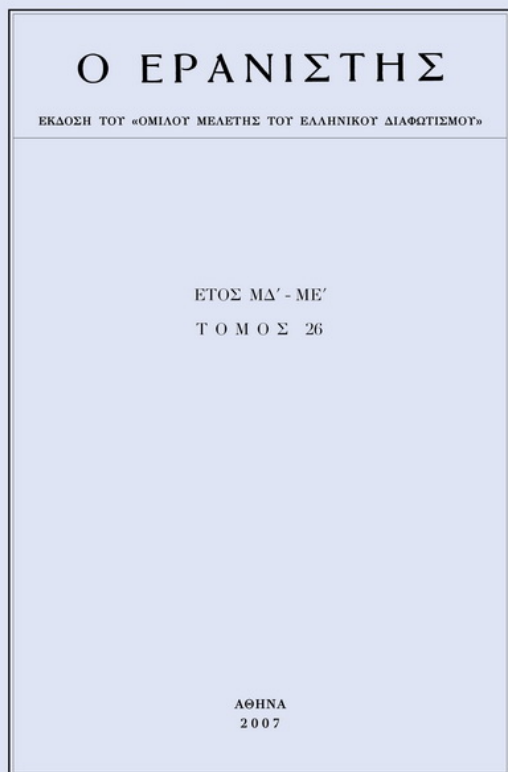

The Gleaner

Vol 26 (2008)

Εκκλησιαστικές πλαστογραφίες

Παναγιώτης Δ. Μιχαηλάρης

doi: [10.12681/er.66](https://doi.org/10.12681/er.66)

To cite this article:

Μιχαηλάρης Π. Δ. (2008). Εκκλησιαστικές πλαστογραφίες. *The Gleaner*, 26, 59–77. <https://doi.org/10.12681/er.66>

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Η ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΓΓΡΑΦΩΝ, δημοσίων ή ιδιωτικών, ως μέσο εκνομης διεκδίκησης προνομίων, τίτλων και έν γένει αγαθών ποικίλου χαρακτήρα, αποτελεί πρακτική που συναντούμε άρκετά συχνά σε όλες τις περιόδους της ιστορίας και βέβαια της έλληνικής.¹ Αυτή ή διαπίστωση φυσικά βρίσκει την αντίστοιχη τεκμηρίωσή της και στον εκκλησιαστικό χώρο, χώρο πυκνής παραγωγής έγγραφων, όπου τα έντοπισμένα παραδείγματα σε ένα χρονικό ανάπτυγμα τессάρων περίπου αίωνων είναι άρκετά αλλά όχι πολλά² σε σχέση με τον όγκο έγγραφων που έχουν

1. Φυσικά ή πλαστότητα ενός έγγραφου δεν άναιρεί την έγκυρότητα όλων των στοιχείων στα όποια αυτό άναφέρεται· έτσι, όσον άφορά τα πλαστά έγγραφα, έχουμε στην ουσία να άντιμετωπίσουμε δύο διαφορετικά πράγματα: α) την πλαστότητα καθ' έαυτή, καθώς ό πλαστογράφος άποδίδει τα στοιχεία του έγγραφου στη βούληση και στη γραφίδα ενός προσώπου που δεν γνωρίζει τα τεκταινόμενα· εξάλλου, τις περισσότερες φορές, ή ύπαρξη του πλαστού προϋποθέτει την ύπαρξη ενός πρωτοτύπου, το όποιο με τον ένα ή τον άλλο τρόπο άλλοιώνεται, και κατά τουτο έναπókετα στη Διπλωματική να έπιβεβαιώσει την αυθεντικότητα ή την πλαστότητα ενός ύποπτου έγγραφου β) την παρουσία των στοιχείων που αυτό περιέχει, τα όποια σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να άπορριφθούν έπειδή περιέχονται σε ένα πλαστό ντοκουμέντο· το αντίθετο μάλιστα· για όλα αυτά βλ. Ι. Κ. Καραγιαννόπουλος, *Βυζαντινή Διπλωματική*. Α. Τα αυτοκρατορικά έγγραφα, β' έκδ. Θεσσαλονίκη 1972, σ. 261-264 και το πρόσφατο άρθρο της Μαρίας Νυσταζοπούλου-Πελεκίδου, «Τα πλαστά έγγραφα στους μέσους χρόνους στο Βυζάντιο και στα Βαλκάνια. Κριτήρια πλαστότητας, στόχοι και τεχνικές», *Έθνα και Έσπέρια* 7 (2007), 25-41, στο όποιο εκτίθενται, εκτός των άλλων, και τα σχετικά με την εμφάνιση της Διπλωματικής ως ανάγκη για την διάκριση των γνησίων από τα πλαστά έγγραφα, ήδη από τον 17ο αιώνα στη Γαλλία και τη Γερμανία. Φυσικά ή παραγωγή πλαστών ντοκουμέντων ποτέ δεν έπαψε και ίσως στίς μέρες μας να γνωρίζει, εξαιτίας της τεχνολογίας, ιδιαίτερη έπίδοση: σήμερα που γράφονται αυτές οι γραμμές διαβάζουμε στον τύπο για πλαστογράφηση έγγραφων των άγγλικών άρχείων και συγγραφή μελετών για την ιστορία του Β' Παγκοσμίου Πολέμου με βάση τα προϊόντα της πλαστογράφησης.

2. Η Μαρία Νυσταζοπούλου-Πελεκίδου, *ό.π.*, παραθέτει όρισμένα παραδείγματα πλαστογράφησης έγγραφων κατά τη διάρκεια της Τουρκοκρατίας, πολλά από τα όποια χαλκεύτηκαν στο Άγιο Όρος για να χρησιμοποιηθούν από τις μονές στίς διάφορες διενέξεις τους.

παραχθεῖ ἀπὸ τῆ γραμματεία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου³ ἢ ἀπασχόλησαν μὲ ἄλλο τρόπο τὶς ἐκκλησιαστικὲς ἀρχές.

Φυσικὰ ἢ πλαστογραφία, ὅταν ἀποκαλύπτεται, ἀποτελεῖ σοβαρὸ ἀδίκημα καὶ ἐπισύρει τὴν ἀνάλογη ποινὴ, πράγμα βέβαια ποὺ ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ πρακτικὴ. Ἔτσι, θεωρεῖται μιὰ ἀπὸ τὶς βασικὲς αἰτίες ἢ ὁποία μπορεῖ νὰ ὠθήσει τὶς ἐκκλησιαστικὲς ἀρχές στὴ λήψη αὐστηρῶν μέτρων ἐναντίον ἱερωμένων καὶ λαϊκῶν ποὺ ἔχουν ἀνάμειξη σὲ πλαστογράφηση ἐγγράφων ἢ ἔχουν κατηγορηθεῖ γιὰ συνέργεια σὲ παρόμοια πράξη. Θὰ ἀναφέρω μερικὰ παραδείγματα ἱερωμένων ποὺ τιμωρήθηκαν γιὰ τὸ ἀδίκημα αὐτό, τὸ ὁποῖο, βέβαια, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ πρακτικὴ, σὲ ὁρισμένες περιπτώσεις δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἀποκλειστικὴ αἰτία τιμωρίας, ἀλλὰ, μαζὶ μὲ ἄλλες, διαμορφώνει ἓνα σύνολο κατηγοριῶν γιὰ τὴν ἀπομάκρυνση ἐνὸς προσώπου ἀπὸ τὰ ἡγετικὰ κλιμάκια τῆς Ἐκκλησίας. Φυσικὰ ὁ κατάλογος δὲν εἶναι ἐξαντλητικὸς, πράγμα, ἄλλωστε, ποὺ οὔτε ἀπαραίτητο οὔτε ἐφικτὸ εἶναι, ἐπεὶδὴ πέρα ἀπὸ τὰ ἐπίσημα πατριαρχικά ἐγγράφα ὑπάρχουν ποικίλες ἐκκλησιαστικὲς πράξεις ὅπου ἐντοπίζονται μνεῖς πλαστογράφησης ἐγγράφων.

Τὸν Αὐγούστο, λοιπόν, τοῦ 1635, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δευτέρας πατριαρχίας τοῦ Κυρίλλου Β' Κονταρῆ, καθαιρεῖται καὶ στερεῖται τῆς ἀρχιεροσύνης του ὁ μητροπολίτης Ζιχνῶν Ἡσαΐας ἐπειδὴ, κατὰ τὸ σκεπτικὸ τῆς ἀποπομπῆς του, διέπραξε «ἀδικίας, πλεονεξίας, ἀρπαγὰς, τυραννίας, διαβολὰς, μέθας καὶ ἀσωτίας, τὸ χεῖριστον δὲ καὶ πλαστογραφίας, καθὰ ἐφάνησαν ἐνώπιον ἡμῶν συνοδικῶς τὰ παρ' αὐτοῦ γραφέντα καὶ ὑπογραφέντα πλαστὰ γράμματα τὸν τύπον καὶ τὸ ὄνομα ἔχοντα τοῦ πρὸ ἡμῶν γέροντος πατριάρχου κυρ Κυρίλλου».⁴

Εἶναι προφανὲς τὸ μέγεθος τῆς ἀπάτης ποὺ ἐπιχείρησε ὁ Ἡσαΐας, ὁ ὁποῖος κατηγορεῖται, σύμφωνα μὲ τὴν πρακτικὴ ποὺ ἤδη μνημόνευσα, γιὰ πολλὰ ἀδικήματα, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα, κατὰ τὸ σκεπτικὸ τῆς ἀπόφα-

3. Ἡ μελέτη αὐτὴ στηρίζεται κατὰ βάση στὴ μοναδικὴ γιὰ τὸν πλοῦτο τῆς πηγῆς πατριαρχικῶν ἐγγράφων ποὺ ἔχει συγκροτήσῃ τὸ Πρόγραμμα «Θεσμοὶ καὶ ἰδεολογία στὴ νεοελληνικὴ κοινωνία, 15ος-19ος αἰ.», τὸ ὁποῖο ὀργάνωσε καὶ διευθύνει ὁ συνάδελφος Δημ. Γ. Ἀποστολόπουλος· οἱ πατριαρχικὲς πράξεις ποὺ ἔχουν συγκεντρωθεῖ λίγο πλέον ἀπέχουν ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 7000· βλ. καὶ Θεσμοὶ καὶ ἰδεολογία στὴ νεοελληνικὴ κοινωνία, 15ος-19ος αἰ., Πρῶτος ἀπολογισμὸς ἐνὸς ἐρευνητικοῦ προγράμματος, Ἀθήνα, ΚΝΕ/ΕΙΕ, 2000.

4. Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος – Π. Δ. Μιχαηλάρης, Ἡ Νομικὴ Συναγωγὴ τοῦ Δοσιθέου. Μία πηγὴ καὶ ἓνα τεκμήριο, Ἀθήνα 1987, σ. 412, ἀρ. 977.

σης, βαρύτερο είναι η πλαστογράφηση γραμμμάτων του οίκουμενικοῦ πατριάρχου Κυρίλλου Α' Λούκαρη. Βέβαια η σημασία τῆς πλαστογραφίας στὴ συγκεκριμένη περίπτωση καὶ ἡ ἀνάδειξή της στὴν κορυφὴ τοῦ κατηγορητηρίου ἔχει τὴν ἐξήγησή της καὶ στὸ γεγονός ὅτι ὅλα τὰ ἄλλα ἀτοπήματα πηγάζουν ἀπὸ τὴν κατοχὴ καὶ ἄσκηση τοῦ μητροπολιτικοῦ ἀξιώματος, τὸ ὁποῖο βέβαια τοῦ ἔδινε τὴ δυνατότητα νὰ πραγματοποιοῦν διάφορες ἐκνομες πράξεις, στηριζόμενες σὲ δῆθεν πατριαρχικά γράμματα τοῦ Λούκαρη.⁵ Ἀς σημειωθεῖ ὅτι ἡ ἐκλογή του ἔγινε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Λούκαρη, ὁ ὁποῖος δύο μὲν χρόνια μετὰ βρίσκειτὴ στὴν ἀνάγκη νὰ τὸν καθαίρει δύο φορές.

Ἐναν αἰῶνα περίπου ἀργότερα καὶ πάντως πρὶν ἀπὸ τὴν 19 Μαΐου 1756⁶ ὁ μητροπολίτης Ρόδου στρέφεται ἐναντίον ἐνὸς ἐπισκόπου τῆς μητροπόλεώς του, τοῦ Λέρνης Συμεών, ὁ ὁποῖος ἀνακήρυξε μὲ πλαστὰ ἔγγραφα τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐξαρχο καὶ ἐπίτροπο τοῦ μητροπολίτη Ρόδου καὶ ἔτσι ἐπιτελοῦσε στὸ ὄνομα τοῦ μητροπολίτη, παράνομα, γάμους, χειροτονίες κ.λπ. κατακρατώντας φυσικὰ τὰ ἀνάλογα δικαιώματα...

Τὸ πρᾶγμα φαίνεται ὅτι ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μητροπολίτη Ρόδου, ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος ἀναγκάστηκε νὰ προσφύγει στὶς ὑπηρεσίες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὸ ὁποῖο καταδίκασε ἐπεικῶς τὸν ἐπίσκοπο σὲ ἀργία (ἀντὶ γιὰ καθαίρεση), ἐπειδὴ εἴταν τὸ πρῶτο παράπτωμά του. Τὸ σχετικὸ σημεῖο τοῦ ἐγγράφου ἀναφέρει ὅλη τὴ διαδρομὴ τέλεσης καὶ ἐξακρίβωσης τῆς παρανομίας: τὸ Πατριαρχεῖο ἀναγκάστηκε νὰ στείλει ἐπιτόπου ἐξαρχο πὺ διαπίστωσε «... πάντα τὰ προτετολμημένα...

5. Μιὰ μικρὴ ἔρευνα σχετικὰ μὲ τὴ δράση τοῦ Ἡσαΐα (βλ. Ἀποστολόπουλος – Μιχαηλάκης, *ὁ.π.*, ἀρ. 499, 500, 865, 977, 990, 991) ἀναδεικνύει τὴν περίπτωσιν ἐνὸς μητροπολίτη ἰδιαίτερα ἀνήσυχου, σχεδὸν ταραξία, ἀφοῦ ἀπὸ τῆς χρονιᾶς τῆς ἐκλογῆς του (1629) ἕως ἐκείνῃ τῆς παραίτησής του (1637) ἀπασχόλησε ἔντονα τὶς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, στὸν κώδικα τῆς Νομικῆς Συναγωγῆς καταγράφονται δύο καθαιρέσεις του (1631), πὺ ὡς φαίνεται δὲν κατάφεραν νὰ ἀνακόψουν τὴ ροπὴ πρὸς τὴν ἀνυπακοή, ἐνῶ ἡ ἀποχώρησή του τελικὰ ἀπὸ τὴ διοίκηση τῆς μητροπόλεως του γίνεται μὲ τοὺς δικούς του ὅρους καὶ πάντως, ὅπως ἀναφέρει τὸ σχετικὸ ἔγγραφο, «αὐτοθελῶς καὶ αὐτοπροαιρέτως».

6. Τὸ ἔγγραφο, πὺ ἀπόκειται στὸν κώδικα Κριτίου Α', δὲν φέρει οὔτε ὄνομα πατριάρχου οὔτε χρονολογία· κατὰ συνέπεια μόνον ἀπὸ ἐσωτερικὰ τεκμήρια μποροῦμε νὰ τὸ χρονολογήσουμε κατὰ προσέγγιση: γνωρίζουμε ὅτι διάδοχος τοῦ Συμεών Λέρνης ὑπῆρξε ὁ Ἰγνάτιος πὺ χειροτονήθηκε στὶς 19 Μαΐου 1756 καὶ ἔτσι ἔχουμε ἕνα ὄριο. Πάντως, ὁ Μανουὴλ Γεδεών πὺ ἐκδίδει τὸ ἔγγραφο (βλ. ἐπὶμ. σημείωση) τὸ χρονολογεῖ μετὰξὺ 1720 καὶ 1730 χωρὶς νὰ αἰτιολογεῖ τὴ γνώμη του.

ἐγκλήματα αὐτοῦ, ὅτι δηλαδή καὶ γράμματα ἐπλαστογράφησε κηρύττοντα αὐτὸν ψευδῇ ἐπίτροπον τοῦ μητροπολίτου καὶ ὅτι διὰ τῆς πεπλασμένης ταύτης ἐπιτροπῆς, λειτουργίας καὶ χειροτονίας ἱερέων καὶ λοιπὰ ἀρχιερατικὰ ὑπουργήματα παρὰ κανόνας καὶ παρ' ἐνορίαν ἐξετέλεσε...».⁷

Πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση καὶ πρὸς τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰ. ἔχουμε καὶ τὴν παρακάτω χαρακτηριστικὴ μαρτυρία ἀπὸ μιὰ σημαντικὴ πηγὴ τῶν χρόνων τῆς Τουρκοκρατίας, τὸν Ἀθανάσιο Κομνηνὸ-Ὑψηλάντη, ποὺ μᾶς παραθέτει ἓνα ἐνδιαφέρον παράδειγμα πλαστογραφίας μέσα ἀπὸ τοὺς κόλπους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Γράφει, λοιπόν, ὁ Ὑψηλάντης: «Ὁ Ἰωάσαφ διάκονος, Πολίτης, ἀπὸ τὸ Ἐγρίκαπι, διακονεύσας εἰς πολλὰς ἐκκλησίας, καὶ ἐπὶ τοῦ πατριάρχου Γαβριὴλ διὰ τὸ παρὰ τῷ Πατριαρχεῖῳ συμβὰν γιαγκίνι ἀπελθὼν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν μετὰ πλαστὰ καὶ ψευδῇ πατριαρχικὰ γράμματα συντεθέντα παρὰ τοῦ κληρικοῦ Σπανδωνῆ, τοῦ καὶ γραμματικοῦ τοῦ Πατριάρχου, διὰ νὰ συνανθροίσῃ ἐλεημοσύνην διὰ τὰ ἔξοδα τῆς πυρκαϊᾶς... ὠνόμασεν ἑαυτὸν ἐκείσε, κατὰ τὰ ψευδῇ γράμματα, ἔξαρχον τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας· ὅπερ γινούσ ὁ Ἀδριανουπόλεως Καλλίνικος συλλαβὼν ἔπεμψεν εἰς τὸν πατριάρχην Γαβριὴλ καὶ καταδικασθεὶς συνοδικῶς ἐξωρίσθη εἰς τὸ ἀγιώνυμον Ὅρος...».⁸

Φυσικὰ στὴν τελευταία περίπτωση ἡ πλαστογραφία εἶναι ἄλλου τύπου καὶ πλησιάζει περισσότερο καὶ στὴν ἀντιποίηση ἀρχῆς, ἐπεὶδὴ ὁ Σπανδωνὴς ἐκμεταλλεύμενος τὴν ιδιότητα τοῦ πατριαρχικοῦ γραμματέα θὰ μπορούσε εὐκόλως νὰ συντάξῃ ἓνα γράμμα «κανονικὸ» ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατριάρχου καὶ νὰ τὸ ὑπογράψῃ, καθὼς μάλιστα καὶ ἡ δική του ὑπογραφή εἶχε κάποια δύναμη. Ἐτσι ἡ παρανομία μπορούσε νὰ ἀποκαλυφθεῖ μόνο ὅταν κάποιος ἄλλος ἄμεσος ἐνδιαφερόμενος, ἐδῶ ὁ μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως ποὺ εἶχε οἰκονομικὲς ἀπώλειες, ἐνεργοῦσε γιὰ νὰ ἀνακαλυφθεῖ ἡ πλαστογραφία. Κατὰ συνέπεια τότε μόνο τὸ ἄτομο τοῦ ὁποίου εἶχαν πλαστογραφηθεῖ τὴν ἐντολὴ καὶ ἐν προκειμένῳ ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, μπορούσε νὰ πληροφορηθεῖ ὅτι κυκλοφοροῦσε ἔγγραφο ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε ὑπογράψῃ καὶ βέβαια οὔτε κἀν τὴν ὑπαρξὴ του γινώριζε· καὶ στὴν περίπτωση, πάντως, αὐτὴ ἡ ἀντίδραση ἔναντι τῆς ἀπροκάλυπτα παράνομης πράξεως εἶναι ἄμεση, ἀλλὰ ἐπεὶδὴ ὁ δράστης

7. Μ. Γεδεών, «Μνημεῖα τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν ταῖς Καλύδναις νήσοις», *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια* ἔτος 4 (1883-1884), 452-453.

8. Ἀθανάσιος Κομνηνός-Ὑψηλάντης, *Τὰ Μετὰ τὴν Ἀλωσιν, Κωνσταντινούπολι 1870* (φωτομηχανικὴ ἐπανάκδοση Ἀθήνα, Καραβίας, 1972), σ. 698.

εἶναι ἀκόμα διάκονος, δηλαδή ἀκόμα νέος, θὰ ἐξοριστεῖ στὸ "Ἅγιο" Ὅρος καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, σύμφωνα μὲ τὴν πηγὴ μας, θὰ συνεχίσει τὴ «λαμπρὴ» πορεία του...

Οἱ περιπτώσεις ποὺ παραθέσαμε βέβαια ἀφοροῦν πρόσωπα ποὺ βρίσκονται στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἱερωμένοι ποὺ ἐμπλέκονται σὲ παράνομες δραστηριότητες μέσω τῆς πλαστογράφησης ἐπίσημων ἐκκλησιαστικῶν ἐγγράφων καὶ βέβαια ὑφίστανται τὶς συνέπειες τῶν πράξεών τους. Ὅμως, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὶς περιπτώσεις ποὺ χριστιανοὶ θὰ προσφύγουν στὴ δικαστικὴ δικαιοδοσία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ ὑποθέσεις στὶς ὁποῖες κατηγοροῦνται, μεταξὺ ἄλλων, ἄλλοι χριστιανοὶ γιὰ τὴ διάπραξη καὶ πλαστογραφίας.

Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση ποὺ ἐκδικάζεται τὸν Μάιο τοῦ 1616 καὶ ἀποτυπώνεται σὲ γράμμα τοῦ πατριάρχῃ Τιμοθέου Β' πρὸς τὸν μητροπολίτη Ἀθηνῶν, ἀφορίζεται ὁ Μιχαὴλ Καρύκης καὶ οἱ συνεργοὶ του: Μαρία (ἀδελφὴ του), Σωτῆρχος (ἀνεψιός του) καὶ ἡ μοναχὴ Ζαμπία, ἐπειδὴ μὲ ὁμολογία «ψευδεπίπλαστον» παραπλάνησε τὸν ἐμπορικὸ σύντροφό του Νικόλαο Λατίνο γιὰ τὸ ὕψος τῶν κερδῶν ποὺ πέτυχαν ἐμπορευόμενοι στὴν ἀγορὰ τῆς Βενετίας.⁹

Φυσικὰ τέτοιες περιπτώσεις καταδίκης πλαστογράφων μέσω τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν ὑπάρχουν πολλὲς καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀναφερθοῦν ἐδῶ καὶ ἄλλα παραδείγματα. Κρίνω σκόπιμο ὥστόσο νὰ ἀναφέρω ὅτι τόσο τὸ σημαντικότερο νομικὸ ἐγχειρίδιο ἀπονομῆς δικαιοσύνης κατὰ τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας, δηλαδή ὁ νομοκάνοντας τοῦ Μανουὴλ Μαλαξοῦ, ὅσο καὶ ἡ Βακτηρία Ἀρχιερέων δὲν ἀναφέρουν ρητὰ τὴν περίπτωση τῆς πλαστογραφίας.¹⁰

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὲς τὶς περιπτώσεις τῆς ἄμεσης ἐμπλοκῆς ἱερωμένων ἢ λαϊκῶν σὲ πλαστογραφίες, τὴν ἀποκάλυψη τῆς παρανομίας καὶ τὴ συ-

9. Μ. Γεδεών, «Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν», στὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου, *Μνημεῖα τῆς Ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων*, τ. 2, Ἀθήνα 1890, σ. 273-274· Ἀποστολόπουλος – Μιχαηλάρης, *Ἡ Νομικὴ Συναγωγὴ*, β.π., σ. 368, ἀρ. 835.

10. Δημ. Σ. Γκίνης – Νικ. Ι. Πανταζόπουλος, *Νομοκάνων Μανουὴλ τοῦ Μαλαξοῦ τοῦ ἐκ Ναυπλίου τῆς Πελοποννήσου [=Νόμος, Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρίδα τοῦ Τμήματος Νομικῆς τῆς Σχολῆς Νομικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν 1 (1982), Θεσσαλονίκη 1985]*· Ἀντ. Μομφερράτος, «Εὐρετήριο καὶ Πρόλογοι τῆς Βακτηρίας τῶν Ἀρχιερέων», *Δελτίον Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρείας τῆς Ἑλλάδος* 3

νακόλουθη τιμωρία τους, υπάρχει και μιὰ ἄλλη, ἴσως καὶ ἡ πλέον ἐνδιαφέρουσα, περίπτωση πλαστογράφησης ἐγγράφων. Πρόκειται γιὰ τὰ ἐγγράφα ἐκεῖνα ποὺ, μολοντί ὑπῆρξαν προϊόντα πλαστογράφησης, στὴν ἐποχὴ τους φαίνεται ὅτι πέρασαν ἀπαρατήρητα, ἢ δὲν ἔχουμε πληροφορίες ὅτι ἡ ὑπαρξὴ τους συνάντησε ἀντιδράσεις καὶ κατὰ συνέπεια ἡ πρόσληψή τους δὲν διέφερε ἐκείνης τῶν κανονικῶν ἐγγράφων. Φυσικὰ σχεδὸν ἀποκλειστικὰ τὰ ἐγγράφα αὐτὰ ἀναφέρονται σὲ σημαντικὰ ζήτηματα καὶ σκέπτομαι ὅτι ἴσως αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ σπουδαιότητά τους ἀποτελοῦσε τὸ βασικὸ στοιχεῖο ποὺ ἔμμεσα συγκάλυπτε τὴν παράνομη διαδικασία τῆς ἐκδόσής τους· δηλαδή, ἡ σοβαρότητα τοῦ θέματος ὑπέβαλλε στὴ σκέψη ὅτι εἴταν ἀδύνατο νὰ εἶναι πλαστὸ ἓνα τέτοιο ἐγγράφο, ἐπειδὴ τὸ διακύβευμα εἴταν ὑψηλοῦ ρίσκου. Ἀλλωστε, μετὰ τῶν πατριαρχικῶν πράξεων τῆς περιόδου μετὰ τὴν Ἀλωση καὶ ἕως τὸν 19ο αἰῶνα, εἶναι γεγονὸς ὅτι σὲ σχέση μὲ τὸν μεγάλο ἀριθμὸ τῶν ἐγγράφων ποὺ ἔχουν παραχθεῖ, τὰ γνωστὰ πλαστὰ ἀντιπροσωπεύουν ἓνα ποσοστὸ σχεδὸν μὴ ἀναγώγιμο σὲ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸ ποσοστῶση. Ἡ κατάσταση αὕτη πιστεύω ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνατραπεῖ δραματικὰ καὶ γι' αὐτὸ ἔχει ἐνδιαφέρον ἡ ἐπισήμανση ὀρισμένων τέτοιων ἐγγράφων.¹¹ Ἐνα ἄλλο σοβαρὸ στοιχεῖο σχετικὰ μὲ τὰ ἐγγράφα αὐτὰ εἶναι ὅτι ὁ σκοπὸς ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἔκνομη πράξη σχεδὸν πραγματοποιήθηκε, ἀφοῦ, ὅπως σήμερα γνωρίζουμε, ἡ ἀποκάλυψη τῆς πλαστότητάς τους ἔγινε μετὰ ἀπὸ μερικoὺς αἰῶνες, ὅταν πλέον οἱ «δράστες» δὲν ὑπῆρχαν παρὰ μόνον ὡς ἱστορικὰ πρόσωπα, ἐνῶ ἀκόμα καὶ οἱ θεσμοὶ ποὺ αὐτοὶ ὑπῆρέτησαν ἴσως δὲν

(1890), 129-218 καὶ Πρ. Ι. Ἀκανθόπουλος (ἐπ. ἐκδ.), *Γερομονάχου, ἀρχιμανδρίτου καὶ ἐπιτρόπου Ἰωαννίνων Ἰακώβου, Βακτηρία Ἀρχιερέων (1654)*, τ. 1-3, Θεσσαλονίκη 2000-2001. Βέβαια τὸ ζήτημα καὶ γιὰ τὰ δύο κείμενα παραμένει ἀκόμα ἀνοιχτό, ἐνῶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν Μαλαξὸ ἡ ἔρευνα πρόσφατα ἀνέδειξε ἐντυπωσιακὰ νέα στοιχεῖα· βλ. Δημ. Γ. Ἀποστολόπουλος, «Ἡ τρίτη χειρόγραφη “ἐκδοσὴ” τοῦ Νομίμου τοῦ Μανουὴλ Μαλαξοῦ. Πρόδρομη ἀνακοίνωση», *Ἐπετηρὶς τοῦ Κέντρου Ἑρεῦνης τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαίου* 38 (2004), 221-242.

11. Ὁ Μ. Μανούσακας ἔχει ἤδη διατυπώσει τὴν ἄποψη ὅτι τὰ «πλαστὰ πατριαρχικὰ σιγίλλια εἶναι σπανιότερα καὶ τὰ μεταβυζαντινὰ ἀπ’ αὐτὰ δὲν ἔχουν καταγραφεῖ συστηματικὰ» (βλ. Μανούσακας, «Τὸ πλαστὸ συνοδικὸ χρυσόβουλλο (1651) τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωαννικίου Β’ γιὰ τὰ προνόμια τοῦ Ἀθῶν. Βελλεριανοῦ, μητροπολίτη Φιλαδελφείας στὴ Βενετία», *Εὐφρόσυνο ἀφιέρωμα στὸν Μανὸλ Χατζηδάκη*, τ. 1, Ἀθήνα 1991, σ. 33· θὰ προσέθετα στὴν παρατήρηση αὕτη ὅτι πιθανῶς ὁ μικρὸς ἀριθμὸς τους συνέβηλε στὴ μὴ καταγραφὴ τους.

είχαν πλέον την ανάγκη παρομοίων έγγραφων. Δηλαδή με την εξέλιξη τῆς ἐπιστημονικῆς ἔρευνας καὶ τὴν καθιέρωση μιᾶς σύνθετης ἱστορικῆς προβληματικῆς ἀνέκυψαν σοβαρὲς ἀμφιβολίες γιὰ τὴ γνησιότητα ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα, τὶς περισσότερες φορές, καὶ μετὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν πραγματολογικῶν κριτηρίων τῆς Διπλωματικῆς ἀποκαλύφθηκαν ὡς πλαστά, μολονότι ἀκόμα καὶ σήμερα, γιὰ κάποια ἀπὸ αὐτά, ὑπάρχουν ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ἀπόδοσή τους στὴν κατηγορία τῶν γνησίων ἢ τῶν παραποιημένων. Ἄς δοῦμε ὅμως μερικὰ ἀπὸ τὰ ἔγγραφα αὐτά.

Ἀρχικὰ ὑπάρχει τὸ γράμμα τοῦ τέταρτου, μετὰ ἀπὸ τὴν Ἑλωση, οἰκουμενικοῦ πατριάρχῃ Σωφρόνιου Συρόπουλου (πατριάρχευσε γιὰ λίγους μῆνες τὸ 1464), μετὰ τὸ ὁποῖο ἐπικυρώνεται ἡ παλαιότητα καὶ ἡ προέλευση, μετὰ ἄλλα λόγια ἡ μεγάλη ἀξία ἐνὸς χρυσοῦ σταυροῦ ποὺ βρέθηκε στὰ χέρια τοῦ ἄρχοντα Γεωργίου Πόλου: τὸν εἶχε ἀγοράσει ἕναντι μεγάλου ποσοῦ. Ἡ σχετικὴ ὅμως τεκμηρίωση ὀφείλεται σὲ πλαστὸ πατριαρχικὸ γράμμα, ἡ πλαστότητα τοῦ ὁποῖου ἀποκαλύφθηκε μόλις τὸ 1968.¹²

Μία πολὺ ἐνδιαφέρουσα περίπτωση ἀποτελεῖ ἐπίσης ἓνα γράμμα ποὺ ἀποδόθηκε στὸν οἰκουμενικὸ πατριάρχῃ Νήφωνα Β', γράμμα ποὺ ὅπως πρόσφατα ἀπέδειξε μετὰ ἀδιαμφισβήτητο τρόπο ἡ ἱστορικὴ ἔρευνα, οὐδέποτε ὑπῆρξε.¹³ Ὅμως τὸ περιεχόμενο τοῦ δῆθεν πατριαρχικοῦ ποὺ ἀναπαρήγαγε τὸ πλαστὸ ἀντίγραφό του εἶταν ἰδιαίτερος σημαντικὸς, ἐπεὶδὴ σ' αὐτό, λίγα χρόνια μετὰ τὴν Ἑλωση, ὁ Νήφωνας Β' παρουσιάζεται ὡς ὑπέρμαχος τῆς ἑνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν καὶ στὴν οὐσία ὑπέρμαχος τῆς ἐνσωμάτωσής τῆς ὀρθόδοξης Ἑκκλησίας στὴν καθολικὴ. Στὴν περίπτωση αὐτὴ ἔχουμε διπλὴ κατασκευὴ πλαστοῦ γράμματός καὶ μάλιστα σὲ μετάφραση, ἀρχικὰ στὰ πολωνικά¹⁴ καὶ ἐν συνεχείᾳ στὰ λατι-

12. Ph. J. Lambacher, *Bibliotheca Civica Vindobonensis*, τ. 2, Βιέννη 1750, σ. 27, ἀπ' ὅπου τὸ ἀναδημοσίευσε ὁ Κ. Σάθας, *Μεσαιωνικὴ Βιβλιοθήκη*, τ. Γ', Ἀθήνα 1873, σ. ρα'-ργ', ἐνῶ ὁ V. Laurent, «Les faux de la diplomatie patriarcale. La lettre de Sophronie Ier en faveur de l'archonte Georges Pólos (août 1464)», *Revue des Études Byzantines* XXVI (1968), 265-278, ἀπέδειξε τὴν πλαστότητα τοῦ ἐγγράφου.

13. Dimitris Apostolopoulos, «Une lettre du patriarcat de Constantinople du XVe siècle, "made in Poland" au XVIIe siècle», *Literatura Historia Dziedzictwo, Prace Ofiarowane Profesor Teresie Kostkiewiczowej*, Βαρσοβία 2006, σ. 109-116.

14. Leo Kreusa, *Obrona jedności cerkiewnej albo Dowody ktorymi sie pokazuje iz Grecka Cerkiew z Lacinska byc zjednoczona*, Vilnius 1617 [φυσικὰ τὶς παραπομπὲς δανείζομαι ἀπὸ τὴ μελέτη τοῦ Δημ. Ἀποστολόπουλου, ὁ.π.].

νικά¹⁵ έναντι πρωτοτύπου που ούδέποτε υπήρξε. Μάλιστα, αποδίδεται με χρονολογία κατά την οποία δεν κατείχε τον πατριαρχικό θρόνο ο Νήφωνας ενώ, όπως γνωρίζουμε, ο ίδιος υπήρξε και ανθενωτικός. Τραγικές ασυνέπειες, οι οποίες, κατά την εποχή της πλαστογράφησης αλλά και επί τρεις περίπου αιώνες δεν προκάλεσαν τις ανάλογες συζητήσεις, για να αποκαλυφτούν τόσο αργά...

Ένα κρίσιμο ζήτημα για τις σχέσεις των δύο εκκλησιών υπήρξε, όπως είναι γνωστό, το θέμα της καθιέρωσης του νέου ημερολογίου (Γρηγοριανού) εκ μέρους της δυτικής Έκκλησίας. Οι αντιδράσεις εκ μέρους της ανατολικής υπήρξαν έντονες, γράμματα εκδόθηκαν από τον Ίερεμία Β' κ.λπ. Τα πράγματα είναι γνωστά και μπορεί κανείς εύκολα να τα ανασυνθέσει. Εντύπωση, ωστόσο, προκαλεί το γεγονός ότι ακόμα και τον 19ο αλλά και τον 20ο αιώνα θα επιχειρήσουν άνθρωποι να κατασκευάσουν πλαστά γράμματα με το ίδιο αντικείμενο.

Συγκεκριμένα ένας άγιορείτης μοναχός, ο Ίάκωβος Νεοσκητιώτης, πλαστογράφησε γράμμα (τόμο) του Κυρίλλου Α' Λούκαρη του 1616 έναντι των λατινικών ετεροδοξιών, κόβοντας και συρράπτοντας κατά βούληση και δημιουργώντας με τον τρόπο αυτό —άλλωστε ή μέθοδος αυτή είναι γνωστή σε όλους τους πλαστογράφους— ένα νέο κείμενο που σώζεται, μάλιστα, σε δύο κώδικες του Αγίου Όρους (Παντελεήμονος 772 και Κausοκαλυβίων 285). Το κείμενο αυτό συνέχισε να πλαστογραφείται από τους Άγιορείτες Ζηλωτές, οι οποίοι πρόσθεσαν τίτλο (Σιγίλλιον...), ημερομηνία (1583) και πλαστές υπογραφές και δημοσίευσαν έτσι τον τόμο του Λούκαρη ως πατριαρχικό του Ίερεμία Β'. Μάλιστα, το πλαστό μεταφράστηκε και στα ρωσικά και χρησιμοποιήθηκε σε εκκλησιαστικές διαμάχες.¹⁶

15. *Annalium ecclesiasticorum*, t. 18, Vatican 1627, p. 313. Το ενδιαφέρον είναι ότι στη δεύτερη έκδοση του συγγράμματος ή ημερομηνία μετατρέπεται σε 1486 (β.π., τ. 19, Βατικανό 1666, σ. 62) ενώ στη νεότερη έκδοση (Μάνσι, τ. 11, Λοζάνη 1754, σ. 136-137) ή ημερομηνία επανέρχεται στο 1493.

16. Χαρ. Ήλιάδης, «Ανέκδοτος ἐγκύκλιος Ἱερεμίου τοῦ Β', Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (1580-1584)», *Ἐκκλησιαστικὸς Φάρος* 35 (1936), 347-349. Τα γεγονότα περιγράφει και αντικρούει με πειστικό και δικαιολογημένα ὀργισμένο, θα έλεγα, τρόπο ο Χρυσόστομος Παπαδόπουλος στο ίδιο τεύχος του περιοδικού («Ἐπὶ τινος δῆθεν ἀνεκδότου ἐγκυκλίου τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου Β'»), *Ἐκκλησιαστικὸς Φάρος* 35 (1936), 505-511), και τὸν ἐπόμενο χρόνο: «Ἐπὶ μιᾷς δῆθεν ἀνεκδότου “ἐγκυκλίου” τοῦ Ἱερεμίου Β'», *Πάνταινος* 28 (1936), 760-761, καθὼς ὁ ἴδιος εἶχε δη-

Στὴ συνέχεια ὑπάρχει τὸ γράμμα (Ἰούνιος 1651) τοῦ πατριάρχῃ Ἰωαννικίου Β', τὸ ὁποῖο ἔχει σχέση μετὰ τὰ προνόμια τοῦ μητροπολίτη Φιλαδελφείας. Ὅπως ἀπέδειξε μετ' ἐξονυχιστικὸ τρόπο καὶ ἀκολουθώντας τὴς ἀρχὲς τῆς Διπλωματικῆς ὁ Μανοῦσος Μανούσακας,¹⁷ πανομοιότυπο πλαστό πατριαρχικόν, στὸ ὁποῖο ὅμως προστέθηκαν ἐπιπλέον διατάξεις περὶ Κυθέρων, Μονεμβασίας κ.λπ., συντάχθηκε καὶ θεωρήθηκε γνήσιο ἐπὶ αἰῶνες καὶ ὡς τέτοιο δημοσιεύτηκε ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Βελούδο.¹⁸

Ἡ σειρά τῶν πλαστῶν γραμμάτων μπορεῖ νὰ πλουτισθεῖ μετ' ὀρισμένη ἀκόμα παραδείγματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κρίνω σκόπιμο νὰ ἐπαναλάβω ἐδῶ τὴν περίπτωση τοῦ πλαστοῦ χρυσόβουλλου τοῦ Μανουὴλ Β' Παλαιολόγου ὑπὲρ τῆς μονῆς Κασταμονίτου, ποὺ χαλκεύτηκε λίγο μετὰ ἀπὸ τὸ 1571-1572, ὅταν ξέσπασε διένεξη μεταξὺ τῶν μονῶν Κασταμονίτου καὶ Δοχειαρίου γιὰ τὴν κατοχὴ τοῦ μονυδρίου τοῦ Σκαμανδρινοῦ. Τὸ ἐνδιαφέρον στὴν περίπτωση αὐτῇ, σχετικὰ μετ' τὴ διαδρομὴ τῶν πλαστῶν, ἔγκειται στὸ γεγονός ὅτι αὐτούσιο τὸ πλαστὸ κείμενο περιλαμβάνει ὁ Ἱερεμίας Β' τὸ 1579 σὲ γράμμα τοῦ ὑπὲρ τῆς μονῆς Κασταμονίτου, ἐνῶ στὴς ἀρχὲς πλέον τοῦ 19ου αἰῶνα καὶ συγκεκριμένα τὸ 1803 στὸ ἴδιο ὀλίσιμα πέφτει καὶ ὁ πατριάρχης Καλλίνικος Δ' ποὺ ἐπικυρώνει καὶ πάλι

μοσιεύσει κιόλας ἀπὸ τὸ 1932 ἄρθρο μετ' τὸν τίτλο «Ἐλεγχος παραποιήσεως συνοδικῶν πράξεων καὶ πατριαρχικῶν ἐγγράφων», *Γρηγόριος ὁ Παλαμάς* 16 (1936), 342-349, ὅπου ἀναφερόταν μετ' λεπτομερὴ τρόπο στὴ χάλκευση τῶν παραπάνω στοιχείων, τὸ ὁποῖο, βέβαια, ὁ Χαρ. Ἡλιάδης δὲν ἔλαβε ὑπόψη του προβαίνοντας ἔτσι στὴν ἀνακύκληση θέματος ποὺ εἶχε ἤδη ἀποσαφηνιστεῖ. Ὡστόσο, ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν ταυτόχρονα καὶ μιὰ καλὴ ἀπόδειξη τοῦ τρόπου μετ' τὸν ὁποῖον χαλκεύονται καὶ χρησιμοποιοῦνται στοιχεῖα, μετ' διαστάσεις ἀληθοφάνειας γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν τὴ δυνατότητα καὶ τὸν λόγον νὰ ἐλέγξουν τὰ γεγονότα.

17. Μαν. Ι. Μανούσακας, *Ἀνέκδοτα πατριαρχικὰ γράμματα (1547-1806) πρὸς τοὺς ἐν Βενετίᾳ μητροπολίτας Φιλαδελφείας καὶ τὴν ὁρθόδοξον ἐλληνικὴν ἀδελφότητα*, Βενετία 1968, σ. ιζ', 64, 67, ὅπου ἐξαγγέλλει τὴν πλαστότητα, καὶ κυρίως Ὁ Ἰδιος, «Τὸ πλαστὸ...», *ἑ.π.*, σ. 331-343, ὅπου ἀναπτύσσει τὸ σκεπτικὸν καὶ παραθέτει τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀποδεικνύουν τὴν πλαστογραφία, μολονότι ὁ Β. Fonkies ἀμφισβητεῖ τὴ γνώμη τοῦ Μανούσακα.

18. Ἰω. Βελούδος, *Χρυσόβουλλα καὶ γράμματα τῶν οἰκουμενικῶν πατριαρχῶν ἀνήκοντα εἰς τοὺς Φιλαδελφείας μητροπολίτας...*, Βενετία 1873, σ. 36-42, ἀρ. Η' β' ἐκδ. Βενετία 1893, σ. 45-52, ἀρ. Η' Μ. Γεδεών, *Κανονικαὶ Διατάξεις*, τ. 1, Κωνσταντινούπολη 1888, σ. 50-55· Ἀγαμ. Τσελίκας, «Κατάλογος τῶν πατριαρχικῶν γραμμάτων (1546-1806) τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰνστιτούτου Βενετίας μετὰ συμπληρώσεων καὶ διορθώσεων τῆς ἐκδόσεως Ι. Βελούδου», *Θησαυρίσματα* 10 (1973), 223-226, ἀρ. 26.

τὸ πλαστὸ χρυσόβουλλο, μολονότι καὶ ἡ Διπλωματικὴ κάποιες προόδους εἶχε κάνει ἀλλὰ καὶ τὸ ἱστορικὸ τῆς ὑπόθεσης εἴταν ἀρκετὰ γνωστό.¹⁹

Τέλος μιὰ ἐνδιαφέρουσα περίπτωση πλαστογραφίας ποὺ ὑπάρχει σὲ ἓναν κώδικα τῆς μητρόπολης Μυτιλήνης ἤλθε τελευταῖα στὸ φῶς μὲ τὴν ἐκδοση τοῦ περιεχομένου τοῦ κώδικα Α' τῆς μητρόπολης αὐτῆς, χωρὶς ὅμως νὰ ἐντοπιστεῖ ἡ χάλκευση τοῦ ἐγγράφου. Συγκεκριμένα γνωρίζουμε ὅτι ὁ πατριάρχης Γαβριὴλ Γ' μὲ πατριαρχικὸ γράμμα τῆς 5ης Ἀπριλίου 1705 θέσπισε ὁρισμένες ρυθμιστικὲς διατάξεις γιὰ τὸ πολυπάθο ζήτημα τῆς προικοδοσίας στὴ μητρόπολη Μυτιλήνης.²⁰ Τὸ ἴδιο γράμμα, παραφρασμένο ὅμως σὲ ἀπλούστερη γλώσσα ὥστε νὰ φαίνεται ὡς κάτι τὸ διαφορετικὸ, περιλαμβάνεται στὰ φύλλα τοῦ ἴδιου κώδικα²¹ μὲ χρονολογία «αψλζ» (=1737) καὶ ἀποδιδόμενο στὸν ἴδιο πατριάρχη (!), γεγονός ποὺ ὀδήγησε τὸν ἐκδότῃ τοῦ κώδικα νὰ προβεῖ στὴ διόρθωση τῆς χρονολογίας σὲ 1707 ὥστε χρονολογία καὶ πατριάρχης νὰ συμπέσουν.²² Ὡστόσο, εἶναι προφανὲς ὅτι τὸ γράμμα εἶναι προϊόν χάλκευσης μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ μετατρέψει ἓνα νοῦμερο ποὺ στὸ κανονικὸ γράμμα εἴταν 40 γρόσια σὲ 60 γρόσια ἀνὰ ἑκατοντάδα τῆς υπόλοιπης περιουσίας καὶ ἀντιπροσώπευε τὸ ποσὸν τῆς προίκας τῶν τέκνων πέραν τῆς πρώτης θυγατέρας ποὺ λάμβανε τὴ μερίδα τοῦ λέοντος. Ἡ τοποθέτηση τοῦ πλαστοῦ διπλά στὸ γνήσιο ἐγγράφο στὰ φύλλα τοῦ κώδικα δείχνει ὅτι ἡ πλαστογραφία ἐγινε σχετικὰ γρήγορα, ἐνῶ ἡ ἀταξία στὴ χρονολογία καὶ ἡ μετάθεσή της σὲ 30 χρόνια ἀργότερα εἴτε ὀφείλεται σὲ λάθος τοῦ πλαστογράφου εἴτε στὴν πρόθεσή του νὰ δημιουργήσῃ κάποια σύγχυση ποὺ θὰ διευκόλυνε τὴν κατάστασιν· ἄλλωστε ἀπὸ τὸ γράμμα ἀπουσιάζουν οἱ ὑπογραφές

19. Γιὰ ὅλα αὐτὰ βλ. τὸ ἄρθρο τῆς Μ. Νυσταζοπούλου-Πελεκίδου, *ὁ.π.*, σ. 35. Ἡ ἴδια στὸ ἄρθρο αὐτὸ παραδίδει ἀρκετὲς περιπτώσεις χάλκευσης ἐγγράφων ἐκ μέρους κυρίως μονῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ποὺ προβαίνουν στὴν «κατασκευή» πλαστῶν τίτλων ποὺ ἀνάγονται στὴ βυζαντινὴ περίοδο γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τὶς θέσεις τους στὶς διενέξεις τους μὲ ἄλλες μονές.

20. Ἀπόστολος Φ. Σπανός, *Κῶδιξ Α' Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μυτιλήνης (18ος αἰ.)*, Μυτιλήνη 2006, σ. 229-233 (τὸ γράμμα εἴταν γνωστὸ καὶ ἀπὸ τὴν ἐκδοση τοῦ Μ. Γεδεών, *Κανονικαὶ Διατάξεις*, τ. 1, Κωνσταντινούπολη 1888, σ. 70-73, ποὺ ἀναφέρει ὡς πηγὴ τοῦ τὸν κώδικα Φωτίου Κυπρίου).

21. Σπανός, *ὁ.π.*, σ. 234-238.

22. Ὅπως εἶναι γνωστὸ, ὁ Γαβριὴλ Γ' πατριάρχης μὴ μόνον φορὰ (μέσα Αὐγούστου 1702-17 Ὀκτωβρίου 1707).

τῶν συνοδικῶν, ἐνῶ δὲν παραδίδεται ἀπὸ καμιά ἄλλη πηγὴ, ἀντίθετα μὲ ὅ,τι συμβαίνει συνήθως μὲ τὰ πατριαρχικὰ γράμματα τοῦ 18ου αἰῶνα.

Ὅσα ἀναφέραμε παραπάνω ἔχουν ἄμεση σχέση μὲ ὑποθέσεις πλαστογράφησης ἐγγράφων, ποὺ εἴτε ἀποδοκιμάστηκαν στὸν καιρὸ τους εἴτε ἢ ἀποκάλυψή τους ἦλθε στὸ φῶς μετὰ τὴν παρέλευση μεγάλου χρονικοῦ διαστήματος καὶ μάλιστα κάποιες φορές ὡς ἀποτέλεσμα ἔρευνας τῆς νεότερης ἐπιστήμης ποὺ μὲ βάση τὰ συγκεκριμένα ἢ τὰ λογικὰ τεκμήρια ἐντόπισε τὴν περίπτωση τῆς πλαστογράφησης. Ἐτσι, παρουσιάζει ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον ἡ μοναδικὴ περίπτωση πατριαρχικοῦ γράμματος στὸ ὁποῖο ἡ ἀπόρριψή δύο χρεωστικῶν ἐγγράφων ὡς πλαστῶν στηρίζεται στὴν παράθεση τεχνικῶν, κυρίως, ἀλλὰ καὶ λογικῶν τεκμηρίων κατὰ τέτοιο τρόπο ποὺ θὰ λέγαμε ὅτι θυμίζει σύγχρονες πρακτικὲς διπλωματικῆς διερεύνησης.²³

Τὸ συγκεκριμένο ἔγγραφο δὲν εἶναι ἄγνωστο στὴν ἱστορικὴ ἔρευνα ἀλλὰ κρίνω σκόπιμο νὰ τὸ ἐπαναφέρω στὸ προσκήνιο, καθὼς μετὰ ἀπὸ τὴν παρέλευση πενήντα καὶ πλέον ἐτῶν ἀπὸ τὴν πρώτη δημοσίευσή του²⁴ δὲν ἔχουμε ἐντοπίσει κάτι ἀνάλογο στὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας. Ἐνδεχομένως, σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες διαπιστώθηκε ἡ παραποίηση ἐγγράφων νὰ χρησιμοποιήθηκαν κάποια τεχνικὰ στοιχεῖα· ὥστόσο, ἀπ' ὅσο γνωρίζω, ποτὲ δὲν περιγράφεται ἡ μέθοδος ποὺ ἔδωσε τὴ δυνατότητα νὰ ἀποκαλυφθεῖ ἡ παράνομη, σύμφωνα μὲ τὴν κρίση τῆς πατριαρχικῆς συνόδου, πράξη. Ὅμως ἂς δοῦμε τὰ γεγονότα ἀπὸ κοντά.

Στὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνα καὶ εἰδικότερα στὶς 6 Φεβρουαρίου 1795, ἡ σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν πατριάρχη Γεράσιμο Γ' ὑπογράφει γράμμα, τὸ ὁποῖο ἀπευθύνεται στὸν δραγουμάνο τοῦ στόλου Κωστάκη Χαντζερή.²⁵ σύμφωνα μὲ τὴν ἔκφραση «ἀνταποκρι-

23. Γιὰ τὰ στοιχεῖα (γραφὴ, χαρτί, σφραγίδες, μελάνι, ὑδατογραφήματα κ.λπ.) ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὴ Διπλωματικὴ προκειμένου νὰ διερευνηθῇ ἡ γνησιότητά ἐνὸς ἐγγράφου, βλ. Μ. Νυσταζοπούλου-Πελεκίδου, *ὁ.π.*, σ. 28-29.

24. Γεώργιος Α. Πετρόπουλος, *Νομικὰ Ἐγγραφα Σίφνου τῆς Συλλογῆς Γ. Μαριδάκη (1684-1835)*, μετὰ συμβολῶν εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ Μεταβυζαντινοῦ Δικαίου, [=Μνημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, τόμος τρίτος, τεῦχος πρῶτον], Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, Ἀθῆνα 1956, σ. 378-382.

25. Βασ. Σφυρόερας, «Οἱ δραγουμάνοι τοῦ στόλου», *Ἐπετηρίδες τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἀρχείου* 14 (1964), 131-136 [καὶ αὐτοτελῶς Ἀθῆνα 1965]: δραγουμάνος τοῦ στόλου (28 Ἀπριλίου 1799-22 Νοεμβρίου 1797) καὶ ἡγεμόνας Βλαχίας (22 Νοεμβρίου

νόμεθα» πρόκειται για ἀπάντηση σὲ προηγηθὲν γράμμα τοῦ Χαντζερῆ πρὸς τὴ σύνοδο. Στὸ γράμμα παρατίθεται τὸ ζήτημα ποὺ ἀνέκυψε μετὰ ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ μητροπολίτη Κυζίκου Ἀγαπίου, ποὺ πέθανε τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1794, καὶ τὴ μετάθεσή στὸν θρόνο τῆς μητροπόλεως Κυζίκου τοῦ μητροπολίτη Ἀγχιάλου Ἰωακείμ.

Τότε, λοιπόν, παρουσιάστηκαν δύο χρεωστικὰ ἔγγραφα (τεσκερέδες)²⁶ τοῦ μακαρίτη Ἀγαπίου, σύμφωνα μὲ τὰ ὁποῖα ὁ ἀποθανὼν²⁷ χρωστοῦσε σὲ κάποιον Σερίφ ἀγὰ 8000 γρόσια (χρόνος δανεισμοῦ: Νοέμβριος 1789) καὶ κάποιες²⁸ ἄλλες χιλιάδες γρόσια στὴ Ζωίτσα Σαμουρλιάση (χρόνος δανεισμοῦ: Ἰανουάριος 1791). Στὴν ἀπαίτηση τῶν χρημάτων αὐτῶν ἐκ μέρους τῶν δανειστῶν²⁹ ἡ μεσολάβηση τοῦ Χαντζερῆ ἢ καὶ ἡ ἐκ

1797-31 Ἰανουαρίου 1799), ὅπου βρῆκε τραγικὸ θάνατο μὲ διαταγὴ τοῦ σουλτάνου Σελίμ Γ'. Ἡ ἀνάμειξή του στὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα εἶναι βέβαια ἐντονη —εἶναι ἄλλωστε ἀνεψιὸς τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Σαμουὴλ ἐνῶ καὶ ὁ ἴδιος ἐπιχείρησε, χωρὶς νὰ τὸ καταφέρει, νὰ λάβει τὸ ἀξίωμα τοῦ Μεγάλου Λογοθέτη.

26. Ἐλληνοποιημένη τουρκικὴ λέξη ποὺ σημαίνει ἀπόδειξη, ὁμολογία, χρεωστικὸ ἔγγραφο, τὴ σημασία τῆς ὁποίας, ὅπως ὁ ἴδιος ἀναφέρει, δὲν γινώριζε ὁ πρῶτος ἐκδότης τοῦ ἐγγράφου Γ. Πετρόπουλος, *ὁ.π.*, σ. 380.

27. Ὁ Ἀγάπιος, κατὰ κόσμον Γρυπάρης, εἶταν ἀπὸ τὴ Σίφνο καὶ διετέλεσε μητροπολίτης Σερῶν (1768-1778) καὶ ἔπειτα Κυζίκου (1778-1794). Πέθανε ὡς μητροπολίτης Κυζίκου καὶ θάφτηκε στὸ Μεγάλον Ρεῦμα (Γεννάδιος Ἀραμπατζόγλου, *Ἰστορία τοῦ Μεγάλου Ρεύματος* (Ἀρναούτκιοι), Σταμπούλ 1949, σ. 154). Πολλὲς πληροφορίες γιὰ τὴ δράση του ὑπάρχουν διάσπαρτες στὸ περιοδικὸ *Σιφνιακὰ* ποὺ ἐκδίδει μὲ μεγάλη φροντίδα ὁ Σίμος Μιλτ. Συμεωνίδης, ὅπου καὶ ἡ εἰδικότερη δημοσίευση τοῦ ἰδίου μελετητῆ: «Ἐνθυμήσεις σὲ ἓνα βιβλίον τοῦ Σερῶν Ἀγαπίου Γρυπάρη», *Σιφνιακὰ* 1 (1991), 118-120, ὅπου καὶ πλούσια βιβλιογραφία. Γιὰ ἄλλες ἐμπλοκὲς τοῦ Ἀγαπίου σὲ χρέη τῆς μητρόπολης Κυζίκου, δανεισμοὺς ἀπὸ Ὀθωμανοὺς καὶ ἐξοφλήσεις χρεῶν βλ. Πετρόπουλος, *ὁ.π.*, σ. 327 κ.ἐξ.

28. Ὅπως ἐκδίδει τὸ σχετικὸ σημεῖο ὁ Πετρόπουλος, ἐμφανίζεται σὰν νὰ μὴν ἀναγράφεται τὸ ποσὸν τοῦ δεύτερου τεσκερέ. Ὅμως, ὅπως ἀπέδειξε ἡ ἐκ νέου ἀνάγνωση τοῦ ἐγγράφου (βλ. ἐδῶ σημ. ἀρ. 36) στὸ σημεῖο αὐτὸ ὑπάρχει φθορὰ τοῦ χαρτιοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ λείπουν πέντε γράμματα. Ἐχῶ τὴ βεβαιότητα ὅτι πρόκειται καὶ πάλι γιὰ τὴν ἀναγραφὴ τῆς λέξης ὀκτώ —καὶ πάντως τὸ κενὸ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χωρέσει πάνω ἀπὸ πέντε γράμματα, δηλαδὴ λείπει λέξη μονοψηφίου ἀριθμοῦ— ἐνῶ πρὸς τὸ ἴδιο συμπέρασμα ὡθεῖ ἐπιπλέον καὶ ἡ φράση «καὶ κείνον περιέχοντος...».

29. Στὸ ὑπὸ ἐξέταση πατριαρχικὸ γράμμα παρουσιάζονται ὀρισμένα ἐνδιαφέροντα θέματα, τὰ ὁποῖα βέβαια δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν ἐδῶ, ἀλλὰ ἀποτελοῦν πάντα σημαντικὰ αἰτήματα τῆς ἔρευνας. Συγκεκριμένα, ἐντοπίζουμε, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ, τὸ πρόβλημα τοῦ δανεισμοῦ τῶν κατὰ καιροὺς μητροπολιτῶν, οἱ ὁποῖοι προκειμένου νὰ ἀνταποκριθῶν στὰ αὐξημένα ἐξοδὰ τους δὲν διστάζουν νὰ ἀναζητήσουν χρήματα

μέρους του κατοχή τῶν τεσκερέδων εἶναι προφανής («ἀνταποκρινόμεθα αὐτῇ περὶ τῶν δύο ἐκείνων τεσκερέδων»).

Σύμφωνα μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸ δίκαιο ἡ Ἐκκλησία ἔπρεπε νὰ ἐπιληφθεῖ γιὰ τὶς ὑποθέσεις τοῦ ἀποθανόντος μητροπολίτη Κυζίκου καὶ νὰ δώσει κάποιες λύσεις στὰ προβλήματα ποὺ ἀνέκυψαν μὲ τὴν ἀποπληρωμὴ τῶν χρεῶν του· καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιχειρεῖ νὰ κάνει ἡ σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μὲ τὴν ἀπόφαση ποὺ ἀποτελεῖ τὸ περιεχόμενο τοῦ πατριαρχικοῦ γράμματος, ἡ ὁποία ἀποφαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει στὴν οὐσία κανένα πρόβλημα ἐπειδὴ πρόκειται γιὰ δύο πλαστὰ («ἐπίπλαστα καὶ ψευδῆ») ἔγγραφα.

Ὡστόσο, ἐνῶ ἕως τώρα ἡ πρακτικὴ φαίνεται ὅτι εἴταν νὰ μὴν παρατίθενται τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα ποὺ ἀποδεικνύουν τὴν πλαστογραφία ἢ δὲν ὑπάρχουν ἄλλες τέτοιες περιπτώσεις, τὸ παρὸν πατριαρχικὸ γράμμα δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ αἰτιολογεῖ μὲ κάθε τρόπο τὴν ἀπόφαση τῆς συνόδου· καὶ τὸ σημαντικότερο, θὰ προσφύγει σὲ μεθόδους ποὺ σήμερα ἀναγνωρίζουμε ὡς ἐργαλεῖα τῆς Διπλωματικῆς, τῆς παλαιότερης, ὅπως ἀναπτύχθηκε στὴ Δύση, καί, ὅπως γνωρίζουμε τουλάχιστον χονδρικά, μὲ συνεχεῖς βελτιώσεις ἐφαρμόζεται καὶ στὰ νεότερα χρόνια.

Συγκεκριμένα, ἡ σύνοδος ἐκτιμᾷ ὅτι ἡ ὑπογραφή, μολονότι ὁ πλαστογράφος προσπάθησε —χωρὶς νὰ τὰ καταφέρει— νὰ τὴν μιμηθεῖ, δὲν εἶναι τοῦ Ἀγαπίου· ἔπειτα ἡ βούλλα, ἡ σφραγίδα του δηλαδή, δὲν εἶναι, καὶ αὐτή, τοῦ μακαρίτη μητροπολίτη, ἐπειδὴ εἶναι τελείως διαφορετικὴ καὶ μικρότερη τῆς πραγματικῆς. Ἀλλὰ καὶ τὸ μελάνι, μὲ τὸ ὁποῖο συντάχθηκαν οἱ δύο τεσκερέδες εἶναι ἴδιο κατὰ τὸ χρῶμα, μολονότι ὁ ἓνας εἶναι τοῦ 1789 καὶ ὁ ἄλλος τοῦ 1791, πράγμα ἀδύνατο, κατὰ τὴν πατριαρχικὴ τεκμηρίωση· ἀκολουθεῖ ἡ διαπίστωση γιὰ τὸ χαρτὶ τῶν τεσκερέδων, τὸ ὁποῖο, σύμφωνα μὲ τὴν σύνοδο εἶναι τὸ ἴδιο· δηλαδή, ὁ πρῶτος τεσκερὲς συντάχθηκε πᾶνυ σὲ μιὰ κόλλα χαρτιοῦ καὶ ἔπειτα ἀπὸ τρία σχεδὸν χρόνια κόπηκε τὸ μισὸ χαρτὶ ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ πρώτου ἐγγράφου γιὰ νὰ ἀποτελέσει τὴ γραφικὴ ὕλη γιὰ τὴ σύνταξη τοῦ δεύτερου, πράγμα ποὺ κρίνεται ἀπὸ τὴν σύνοδο, «πᾶνυ δυσχερὲς καὶ ἀπίθανον». Ἀλλὰ καὶ ἡ γραφή, ὁ γραφικὸς χαρακτήρας, δὲν εἶναι αὐτὸς τοῦ Ἀγαπίου ἀλλὰ οὕτε καὶ

ἀπὸ ὁποιαδήποτε πηγή. Ἀκόμα σημειώνεται ἡ ἐμφάνιση φαναριώτισσας ἀρχόντισσας, γεγονὸς ποὺ φέρνει στὸ προσκήνιο ἓνα ἀκόμη ἐνδιαφέρον ζήτημα, ποὺ εἶναι ἡ ἀνάμειξη τῶν γυναικῶν τῶν Φαναριωτῶν καὶ ὁ ρόλος τους σὲ ποικίλα πεδία τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

τῶν κατὰ καιροὺς γραμματικῶν του. Ἐξαιτίας ὅλων αὐτῶν τῶν στοιχείων, λοιπόν, οἱ ἔγγραφες δανειστικὲς ἀποδείξεις τοῦ Ἀγαπίου λογιζοῦνται ὡς («ἔγγραφα... ψευδέστατα καὶ ὡς χάρτης ἄγραφος καὶ μήτε τεσκερέδες μήτε ὁμολογίαι λέγονται»).

Ἐν συνεχείᾳ καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν παράθεση τῶν τεχνικῶν στοιχείων σύμφωνα μὲ τὰ ὁποῖα τὰ ἔγγραφα κρίνονται πλαστά, ἡ σύνοδος θὰ προβεῖ καὶ σὲ παράλληλη ἀπόρριψη βάσει ὀρισμένων λογικῶν στοιχείων, πράγμα τὸ ὁποῖο βέβαια ἀποτελεῖ καὶ αὐτὸ ἓνα ἀπὸ τὰ ὄπλα τῆς Διπλωματικῆς. Μὲ ἄλλα λόγια προβάλλει τὸ ἐπιχείρημα ὅτι κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀσθένειάς του ποὺ κράτησε δύο μῆνες καὶ ὁδήγησε τελικὰ στὸν θάνατο τὸν μητροπολίτη Κυζίκου, αὐτὸς συνέταξε τὴ διαθήκη του καὶ φρόντισε νὰ ξεκαθαρίσει ὅλες τὶς ὑποθέσεις του ἀκόμα καὶ τὶς πὺλ ἀσήμεντες ἢ νὰ ἀναθέσει τὴ διεκπεραίωσή τους σὲ ἐπιτρόπους.³⁰ Πῶς, λοιπόν, εἴταν δυνατὸν νὰ μὴ διευθετήσῃ δύο τόσο σοβαρὰ δάνειά του; ἀλλὰ, διαπορεῖ ἡ σύνοδος, καὶ οἱ ἴδιοι οἱ πιστωτὲς γιατί δὲν διεκδίκησαν τὰ χρήματά τους ὅταν ἀκόμα ζοῦσε ὁ Ἀγάπιος;

Μετὰ ἀπὸ τὴν παράθεση ὅλων αὐτῶν τῶν στοιχείων ὁ πατριάρχης καλεῖ τὸν Χαντζερὴ νὰ ἀποδεχθεῖ τὴ διάγνωση τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἐνδιαφερομένους γιὰ τὴν ἀπόφαση αὐτή.

Ὅπως ἔχουμε ἤδη ἀναφέρει, ἂν ἀφήσουμε στὴν ἄκρη τὰ λογικὰ δεδομένα (διευθέτηση χρῶν ἐκ μέρους τοῦ ἀποθανόντος μητροπολίτη μέσω διαθηκῶν καὶ ἐπιτρόπων, ἀνεπίκαιρη ἐμφάνιση χρεωστικῶν), εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ ἀπόρριψη ἐνὸς ἐγγράφου ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ὡς πλαστοῦ τεκμηριώνεται σύμφωνα μὲ ὀρισμένες ἀρχὲς τῆς Διπλωματικῆς, καθὼς τὰ στοιχεῖα ποὺ ἐπικαλεῖται ἡ διάγνωση (γραφικὸς χαρακτήρας, μελάνι, σχῆμα καὶ γράμματα σφραγίδας, χαρτί) εἶναι ἀκριβῶς μερικὰ ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἐξετάζονται ἐπισταμένως προκειμένου νὰ διαγνωσθεῖ ἡ αὐθεντικότητα ἢ ὄχι ἐνὸς ὑποπτοῦ ντοκουμέντου.

30. Πράγματι στὴν ἔκδοση Πετρόπουλου, *ὁ.π.*, σ. 372-373 ἔχουμε μιὰ μαρτυρία τοῦ διακανονισμοῦ τῶν ὑποθέσεων τοῦ Ἀγαπίου: ὁ Ἀνθιμὸς Γρυπάρης μαρτυρεῖ ὅτι ἔλαβε μέχρις ὁβολοῦ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ὄφειλε μὲ ὁμολογίες τοῦ ὁ ἀποθανόντος Ἀγάπιος. Ἀς σημειωθεῖ ἐδῶ ὅτι τὸ ἀμέσως ἐπόμενο ἔγγραφο (20.8.1796), μετὰ τὸ πατριαρχικό, ποὺ περιλαμβάνεται στὴν ἔκδοση τοῦ Πετρόπουλου (*ὁ.π.*, σ. 382-383) ἀναφέρεται στὴν παραλαβὴ 500 γροσίων ποὺ κατέλιπε μὲ τὴ διαθήκη του ὁ Ἀγάπιος στὸ μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Ἀρτεμίου Σίφνου, ἐνῶ γνωρίζουμε ὅτι καὶ τὰ γρόσια ποὺ ἄφησε ὑπὲρ τῶν σχολείων τῆς πατρίδας του Σίφνου ἀποδόθηκαν, καὶ μάλιστα μὲ τὴν παρέμβαση τοῦ δραγουμάνου Κωστάκη Χαντζερῆ.

Ἡθικός καὶ φυσικός αὐτουργός τῆς τεκμηρίωσης αὐτῆς δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ οἰκουμενικός πατριάρχης Γεράσιμος Γ' (ἡ μοναδική του πατριαρχία: 3 Μαρτίου 1794-19 Ἀπριλίου 1797) ἢ τουλάχιστον ἡ παρέμβασή του στὴ διάγνωση εἶναι ἀποφασιστική. Στοιχεῖα γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δράση του ἔχουμε στὴ διάθεσή μας ἀρκετά,³¹ καὶ πάντως ὅλα συνάδουν στὸ ὅτι ἤξερε καλὰ γράμματα: «ἐλλογιμώτατος» ἀναφέρεται στὸ ὑπόμνημα ἐκλογῆς του,³² «... ἐλληνικῆς μὲν καὶ ἐκκλησιαστικῆς παιδείας ἐγκρατῆς εἰς ἄκρον ἀλλὰ σχολαστικός καὶ γόνος, ὡς εἰπεῖν, ὕστατος τῆς ἐν Βυζαντίῳ σχολῆς τῶν περιπατητικῶν... ἱκανὸς εἰς τὸ ἐλληνικὸν καὶ πάτριον τῆς φωνῆς καὶ εἰς τὰς ἀττικὰς Μούσας, προσέτι καὶ ἀμέμπτου καὶ καθαρωτάτου βίου...».³³ Ὁ ἴδιος, ὄντας μητροπολίτης Βιζύης (ὑπηρέτησε ἀκόμη ὡς μητροπολίτης Νικομηδείας καὶ ἐν συνεχείᾳ Δέρκων πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνοδό του στὸν πατριαρχικὸ θρόνο), διετέλεσε ἐπὶ δύο χρόνια (1767-1769) σχολάρχης στὴ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ, ὅταν διαδέχτηκε τὸν Ἰωακεῖμ τὸν Πάριο,³⁴ ἐνῶ καὶ ὡς πατριάρχης, μολονότι παρέμεινε στὴ θέση αὐτὴ γιὰ τρία μόνο χρόνια, ἔχει νὰ ἐπιδείξει σημαντικὸ ἔργο.³⁵

31. Γιὰ τὸν κυπριακῆς καταγωγῆς πατριάρχῃ βλ. Πασχάλης Μ. Κιτρομηλίδης, *Κυπριακὴ Λογισὴ 1571-1878. Προσωπογραφικὴ θεώρηση*, Λευκωσία 2002, σ. 113-114, ὅπου καὶ ὅλη ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία.

32. Μηνᾶς Χαμουδόπουλος, «Πατριαρχικὰ Πινακίδες», *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια* ἔτος 2 (1881-1882), 263-264· Γερμανὸς Σάρδων, *Συμβολὴ εἰς τοὺς πατριαρχικούς καταλόγους Κωνσταντινουπόλεως*, τ. 2, Κωνσταντινούπολη 1938, σ. 134-135.

33. Μηνᾶς Χαμουδόπουλος, «Ἡ πατριαρχικὴ Μεγάλῃ τοῦ Γένους σχολή», *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια*, ἔτος 1 (1880-1881), 220: τὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ γράμμα τοῦ πατριάρχῃ Σαμουὴλ Χαντζερῆ. Ἄς σημειώσουμε ἐπιπλέον ἐδῶ καὶ τὸν ἑμμετρο χαρακτήρισμό του, ὅπως παραδίδεται ἀπὸ τὸν Κύριλλο Λαυριώτη: «Γεράσιμον τὸν Κύπριον, τὸν ἅγιον τὸν Δέρκων | Οὗτος δὲ ἦν πράτατος, μείλιχος τὸν τρόπον | ἀλλὰ καὶ σπουδαίωτα κεκοσμημένος λίαν» (Μ. Γεδεών, «Κυρίλλου Λαυριώτου πατριαρχικὸν χρονικόν», *Ἀθήναιον*, ἔτος ΣΤ', τ. 6 (1872), 49).

34. Τ. Ἀθ. Γριτσόπουλος, *Πατριαρχικὴ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολή*, τ. Α', Ἀθήνα 1966, σ. 413-414.

35. Μία πρώτη ἔρευνα ἔδειξε ὅτι στὸ διάστημα τῆς πατριαρχίας του ἀπολύθηκαν ἀπὸ τὴ σύνοδο τοῦ Πατριαρχείου 75 πατριαρχικὰ γράμματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ἂν ἐξαιρέσουμε ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν σχέση μὲ θέματα, θὰ λέγαμε, ρουτίνας (ἐκλογὴ νέων μητροπολιτῶν, ἐπιβεβαιώσεις σταυροπηγιακῆς ἀξίως μονῶν κ.λπ.), συναντοῦμε καὶ ἑγγράφα ποὺ ἔχουν πιὸ ἄμεση σχέση μὲ τὴν προσωπικότητα τοῦ πατριάρχῃ. Συγκεκριμένα, ἔχει ἔντονη ἀνάμειξη σὲ ζητήματα τῆς καλῆς λειτουργίας σχολείων καὶ τοῦ νοσοκομείου Κωνσταντινουπόλεως, γιὰ τὴν κατοικία τῶν πρώην οἰκουμενικῶν πατριαρχῶν, γιὰ τοὺς καποικεχαγιάδες τῶν ἀρχιερέων, γιὰ τὴ ρύθμιση προβλημάτων χειροτονίας

Πληροφορίες για τους δασκάλους και τὰ διαβάσματά του δὲν ἔχουμε ἀκριβεῖς, ὥστόσο ὅλα συνηγοροῦν ὅτι εἶναι ἐνήμερος, ἢ ἔστω ὑποψιασμένος, γιὰ τὸν τρόπο καὶ τὶς μεθόδους διακριβώσεως τῆς γνησιότητος ἐνὸς ἐγγράφου. "Ἀλλωστε, βρισκόμαστε στὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνα καὶ κάποια πράγματα ποὺ συντελοῦνται ἤδη στὴ Δύση εἶναι εὐκόλο νὰ γίνουν γνωστά καὶ στὴν Ἀνατολή. Ἐξάλλου, τὸ ὕφος καὶ τὸ εἶδος τῆς γραφῆς ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀνάγνωση τῶν πατριαρχικῶν γραμμάτων τῶν χρόνων τῆς πατριαρχίας του καὶ ἰδίως τοῦ κειμένου τῆς παραίτησής του ἀπὸ τὸν πατριαρχικὸ θρόνο εἶναι πολὺ κοντὰ στὸ κείμενο τοῦ τερκερέ, μολονότι αὐτὸς ἀναφέρεται σὲ πολὺ πεζὰ πράγματα... Τὸ γεγονός, ἐξάλλου, ὅτι γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ παρεμβαίνει ὁ δραγουμάνος τοῦ στόλου καὶ ἀργότερα ἡγεμόνας τῆς Βλαχίας Κωνσταντῖνος Χαντζερῆς ἔχει καὶ αὐτὸ τὴ σημασία του. Διότι πῶς εἴταν δυνατὸν νὰ προέλθει ἀπὸ τὴ γραμματεία τοῦ Πατριαρχείου διάγνωση πλαστογραφίας ἐγγράφων γιὰ τὰ ὁποῖα —δηλαδή γιὰ τὰ ζητήματα στὰ ὁποῖα ἀναφέρονται— ἐνδιαφέρεται ἓνας ὀθωμανὸς δανειστής, μία φαναριώτισσα ἀρχόντισσα καὶ μεσολαβεῖ ὁ δραγουμάνος τοῦ στόλου; Ὅμως, ἡ συνέχεια τῆς ὑπόθεσης δὲν μᾶς εἶναι γνωστή, ἐνῶ, ὅπως ἔχουμε ἀναφέρει, ἔχουμε στὰ χέρια μας ἀξιόπιστες μαρτυρίες γιὰ τὴν πληρωμὴ χρεῶν τοῦ Ἀγαπίου μετὰ ἀπὸ τὸ θάνατό του καὶ ἀπόδοση δωρεῶν του ποὺ συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς συνοδικῆς διάγνωσης.

Ὁ εὐρὺς ἐκκλησιαστικὸς χῶρος, ὅπου ἐκτὸς ἀπὸ τὴ διευθέτηση τῶν πνευματικῶν ζητημάτων καὶ ἐκείνων τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς, πραγματώνονται δεκάδες ὑποθέσεις μὲ πολὺ πὶὸ πεζὰ ἐνδιαφέροντα, εἶναι πρόσφορος καὶ γιὰ πλαστογραφίες ἐγγράφων ποὺ ἐξυπηρετοῦν τὸ συμφέρον τῶν ἐνδιαφερομένων. Δημιουργεῖται, ὥστόσο, ἡ ἐντύπωση, γιὰ ὀρισμένες περιπτώσεις, ὅτι ὑπάρχει μιὰ σιωπηρὴ ἀποδοχὴ τῆς παρανομίας, ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι κανένας δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἀναίρεσή της, μολονότι τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἀρκετὰ εὐκόλο, τουλάχιστον μὲ βάσει λογικὲς ἀναγωγές στὴν ἐποχὴ καὶ στὰ πρόσωπα. Ἔτσι, ἡ μοναδικὴ περίπτωση ποὺ συνοδικὴ πρᾶξι ἀποφαίνεται γιὰ τὴν πλαστογραφία ἐγγράφου καὶ ἡ πιθανὴ ἀντιδικία μὲ πρόσωπα (ὀθωμανὸ ἀγά, φαναριώτισσα ἀρχόντισσα) σημαίνοντα ἔχει ἰδιαίτερη σημασία: φαίνεται ὅτι καὶ τὰ στοιχεῖα εἶναι ἰσχυρὰ ἀλλὰ καὶ ἡ ἐποχὴ δίνει τὴ δυνατότητα στὴ σύνοδο νὰ ὑποστηρίξει μιὰ τέτοια διάγνωση...

ἱερωμένων, γιὰ τὸ ζήτημα μετακινήσεων κατοίκων, γιὰ τὴ ρύθμιση κληρονομικῶν ζητημάτων κ.ἄ.

Τὸ πατριαρχικὸ γράμμα³⁶

†Γεράσιμος ἐλέω θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώ-
μης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης

|¹ †Ἐνδοξότατε ἄρχον δραγουμάνε τοῦ βασιλικοῦ στόλου, καὶ ἡμέτερε
|² κατὰ πνεῦμα νιὲ ἀγαπητὲ κύριε Κονστάκη Χαντζερῆ, τὴν αὐτῆς |³ ἐν-
δοξότητα πατρικῶς εὐχόμενοι, εὐλογοῦμεν. Καὶ διὰ τοῦ |⁴ παρόντος συ-
νοδικοῦ ἀνταποκρινόμεθα αὐτῇ περὶ τῶν δύο ἐκείνων |⁵ ἐγγράφων τῶν
ὡς χρεωστικῶν τεσκερέδων τοῦ μακαρίτου Ἀγα|⁶πίου Κυζίκου ἀναφανέ-
ντων, τοῦ μὲν γραφέντος κατὰ τὸν νοέμβριον |⁷ μῆνα τοῦ παρελθόντος χι-
λιοστοῦ ἑπτακοσιοστοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἐνάτου |⁸ σωτηρίου ἔτους ἐπ' ὀνό-
ματι Σερίφ ἀγᾶ, καὶ περιέχοντος ποσότητα |⁹ ἄσπρων ὀκτὼ χιλιάδων
γροσίων, τοῦ δὲ κατὰ τὸν Ἰαννουάριον τοῦ χι|¹⁰λιοστοῦ ἑπτακοσιοστοῦ
ἐννενηκοστοῦ πρώτου σωτηρίου ἔτους ἐπ' ὀνόματι |¹¹ Ζωήτζας Σαμουρ-
κάση, ἀκχείνου περιέχοντος ποσότητ[α] χιλιάδων |¹² γροσίων, περὶ

36. Τὸ γράμμα, ὅπως εἶπαμε, ἀνήκει στὴ Συλλογὴ Μαριδάκη, ποὺ σήμερα βρί-
σκεται στὴν κατοχὴ τῆς κυρίας Ὑλγας Καρατζᾶ-Μαριδάκη, τὴν ὁποία ἰδιαίτερα
εὐχαριστῶ ἐπειδὴ μὲ προθυμία ἔθεσε στὴ διάθεσή μου τὸ ἔγγραφο ἐν ὧσιν τῆς ἐργα-
σίας αὐτῆς. Ἐτσι μοῦ δόθηκε ἡ δυνατότητα νὰ ἐντοπίσω κάποιες ἀβλεψίες τοῦ πρώ-
του ἐκδότη, τίς ὁποῖες σημειῶνῶ ἐδῶ καθὼς καὶ τὴ σημαντικὴ (κατὰ τὴ γνώμη μου)
παράλειψη ἐπισήμανσης μιᾶς μικρῆς φθορᾶς στὸ κείμενο, ἡ ὁποία, ὅμως, κατέστρεψε
τὴν ἀναγραφὴ τοῦ ποσοῦ τοῦ δευτέρου χρεωστικοῦ, ἐνῶ κατὰ περίεργον τρόπο ὁ Πε-
τρόπουλος ἀποσιωπᾷ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἔγγραφο φέρει τίς ὑπογραφές ἑνδεκα συνο-
δικῶν ἀρχιερέων. Εἶναι δίφυλλο, μὲ γραμμένη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ 1^ο καὶ μέρος τοῦ 1^ο
φύλλου, ἐνῶ στὸ 2^ο ἀναγράφονται τὸ ὄνομα τοῦ παραλήπτη καὶ οἱ εὐχὲς τοῦ πατριαρ-
χῆ πρὸς αὐτόν.

Κατόπιν τούτων ἐδῶ τὸ γράμμα ἐκδίδεται, ὅπως εἶναι φυσικό, ἀπὸ τὸ πρωτότυπο ἐνῶ
ἐν εἶδει κριτικοῦ ὑπομνήματος παρατίθενται οἱ διαφορὲς ἀπὸ τὴν ἐκδοσὴ Πετρόπου-
λου.

Πετρόπουλος:

Στ. 1: ἄρχων || στ. 2: Κωνστάκη || στ. 4: δύο || στ. 9: Ἰαννουάριον || στ. 11: Ζωήτζας |
μετὰ τὸ δεύτερο τ τῆς λέξεως ποσότητα ἀκολουθεῖ φθορὰ τοῦ χαρτιοῦ καὶ καταστροφὴ
πέντε γραμμάτων ποὺ δῆλωναν τὸ ποσὸν τῆς δευτέρας ὁμολογίας· βλ. ἐδῶ καὶ σημ. ἀρ.
28 || στ. 12: φθορὰ ἐννέα γραμμάτων ποὺ ἀποκαθίστανται εὐκόλα || στ. 13: παραλείπε-
ται, προφανῶς, λόγῳ ἀβλεψίας τὸ ἐδάφιο: τὸ ἐλεηθὲν... Ἐκκλησίαν || στ. 28: ἀπίθανον
|| στ. 32: πάνυ ἀντὶ πᾶσι || στ. 39: οἰωδῆποτε || στ. 40: ψευδῇ ἀντὶ ἐπίπλαστα || στ. 43:
ζώσας, ἀντὶ σώας || στ. 44: πάντες | καὶ ἂν | στ. 45: ἐχρεώσται || στ. 53: συνοδικῆς ||
στ. 59: ς ἀντὶ 5 || στ. 60: παραλείπεται ἡ λέξις Κωνσταντινουπόλεως

αὐτῶν δὲ τούτων δηλοποιούμεν, ὅτι καὶ τὸ Ἱερ[ὸν προσκυ]νητὸν |¹³ χάτ-
 τι χουμαγιοῦν, τὸ ἐλεθθὲν παρὰ τῆς κραταιᾶς Βασιλείας πρὸς |¹⁴ τὴν
 Ἐκκλησίαν, εἰς τὸ νὰ θεωρῇ ὁ πατριάρχης μετὰ τῶν συνεδριάζόν|¹⁵των
 ἀρχιερέων πᾶσαν ὑπόθεσιν τῆς ἐκκλησίας, καὶ τοῦ γένους, ἐ|¹⁶θεωρήσα-
 μεν ἰδίᾳ τε καὶ κοινῶς μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιστασίας, καὶ ἀκρι|¹⁷βοῦς τῆς
 ἐρεῦνης καὶ ἐξετάσεως καὶ αὐτὰ τὰ ἔγγραφα, καὶ ἀπεδείχθη|¹⁸σαν ἐπί-
 πλαστα καὶ ψευδῆ, πρῶτον μὲν ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς, ὅτι ἡ |¹⁹ ὑπογραφή
 οὐκ ἦν ὁμοία, με ὅλον ὅπου ὁ δραματουργῶν ἐπεμελήθη |²⁰ νὰ μιμηθῇ
 ἐκείνην, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἠδυνήθη, δεύτερον καὶ ἐξ αὐτῆς |²¹ τῆς βούλλας,
 ὅτι ἡ γνησία ἐκείνου βούλλα μεγαλύτερα, καὶ ἄλλως ἐ|²²χουσα τὰ σχήμα-
 τα τῶν γραμμάτων ἐκείνης, καὶ ἄλλως αὐτῆς, καὶ |²³ μικρότερα καὶ δι'
 ὅλου ἀνόμοια ἀμφοτέρω τοῖς γνησίοις ἐκείνου τοῦ |²⁴ μακαρίτου καὶ ἀλη-
 θέσι, σφραγίδι φαμέν καὶ ὑπογραφῇ. ἔτι δὲ |²⁵ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς μελάνης,
 ὅτι ἡ ὑπογραφή τοῦ ἐνὸς τескерé με ὅ|²⁶λον ὅπου δοκεῖ, ὅτι ἐτεχνάσθη
 παρὰ τοῦ δραματουργοῦ πρὸ τριῶν χρόνων, |²⁷ καὶ ὕστερον ἐδραματουρ-
 γήθη ἡ δευτέρα ἐν τῷ ἐτέρῳ τескерé, εἶναι με μίαν |²⁸ καὶ τὴν αὐτὴν με-
 λάνην ἀπαράλλακτος κατὰ τὸ χρῶμα, ἀλλὰ τοῦτο ἀδύνατον, |²⁹ ἄρα καὶ
 ἐπίπλαστα, ὡσαύτως καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ χαρτίου, ὅτι ὁ πρῶτος теске|³⁰рές
 ἐγένετο εἰς μισὴν κόλλαν χαρτίου, ὕστερον δὲ ἀπὸ τρεῖς χρόνους νὰ
 εὔρε|³¹θῇ καὶ ἡ ἐτέρα κόλλα τοῦ αὐτοῦ χαρτίου, καὶ νὰ γραφῇ тескерéс
 κατὰ τὸν |³² σκοπὸν τοῦ πλασματοποιοῦ, καὶ τοῦτο πάνυ δυσχερές καὶ
 ἀπίθανον, ὥστε τὸ |³³ μὲν χαρτὶ τῶν δύο ἐκείνων тескерéδων φαίνεται
 ὅμοιον, τὰ δὲ ἔγγραφα |³⁴ ψευδέστατα καὶ ἐπίπλαστα, ὅτι δὲ καὶ τὸ γρά-
 ψιμον αὐτῶν δὲν εἶναι με |³⁵ χέρι τοῦ μακαρίτου ἐκείνου, μήτε τῶν κατὰ
 καιροὺς γραμματικῶν αὐτοῦ, εἶναι |³⁶ ὁμολογούμενον, καὶ τοῖς πᾶσιν
 ἀναντίρρητον· ὅθεν ἐκ τούτων πάντων γίνεται |³⁷ σαφέστατον, ὅτι τὰ
 ἔγγραφα ἐκεῖνα εἰσὶ ψευδέστατα, καὶ ὡς χάρτης ἄγρα|³⁸φος λογίζονται,
 καὶ μήτε тескерéδες, μήτε ὁμολογίαι λέγονται, οὐ μὴν δὲ ἀλ|³⁹λὰ καὶ ὅσα
 ἂν φανῶσιν ἐν οἰκωδῇτιναι καιρῷ, καὶ τόπω τοιαῦτα ἔγγραφα, ὡς |⁴⁰ ψευδῆ
 καὶ ἐπίπλαστα ἀποδεικνύμενα, ἀκυρωθήσονται, καὶ ἀφανῆ γενήσονται.
 |⁴¹ ὅτι δὲ καὶ ὁ μακαρίτης ἐκεῖνος ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ ἐζήσῃ περίπου
 τοὺς δύο |⁴² μῆνας, καὶ διετάξατο τὰ κατ' αὐτὸν ἐν διαθήκαις, καὶ ὑπὸ
 ἐπιτρόποις, ἔχων |⁴³ μέχρι τελευταίας αὐτοῦ ἀναπνοῆς ὑγιεῖς καὶ σώας
 τὰς φρένας, καὶ ἀνεμνή|⁴⁴σθη πάντων, τοῦτο πάντες ἴσμεν, καὶ ὁμολο-
 γοῦμεν, καὶ ἂν τοῦ ἐλαχίστου ἀνε|⁴⁵μνήσθη, πῶς ἔσται δυνατὸν ἐὰν ἐχρε-
 ῶστη τοῖς εἰρημένοις νὰ μὴ ὁμολογήσῃ |⁴⁶ ἐν ταῖς διαθήκαις αὐτοῦ;
 ἄλλως τε οἱ ἔχοντες αὐτοὺς τοὺς тескерéδες πῶς |⁴⁷ οὐκ ἐκοινολόγησαν

πρὸ τοῦ θανάτου ἐκείνου τὰ ἀνὰ χεῖρας αὐτῶν ἔγγραφα· [|]⁴⁸ καὶ τίνος χάριν οὐκ ἀπῆτησαν ἢ ἐμμέσως ἢ ἀμέσως; κατὰδηλον τοῖ⁴⁹ γυν ἐκ τούτων πάντων ὅτι τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα εἰσὶ ψευδέστατα, καὶ ἐ⁵⁰ πλῆλαστα, καὶ ἄκυρα, καὶ ἀνίσχυρα, καὶ ἀντ' οὐδενός λογιζόμενα, καὶ [|]⁵¹ δι' ὅλου ἀπαράδεκτα τῷ κοινῷ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης ἐκκλη⁵²σίας. Διὸ ἀξιοῦμεν τὴν αὐτῆς ἐνδοξότητα συνοδικῶς, καὶ προτρεπόμεθα ^{||}⁵³ πατρικῶς διὰ τὴν ὁμιλήσῃ ἐπιπόνως ὅπου δεῖ περὶ τῶν ἀσυστάτων ἐκείνων, καὶ ἐπιπλ⁵⁴στων, καὶ κατὰ τὴν περιγραφὴν ἣν ἐποιήσαμεθα ὧδε τῆς ἀκριβοῦς ἡμῶν ἐρεῦνης, [|]⁵⁵ καὶ συνοδικῆς μετ' ἐπιστασίας ἐξετάσεως, νὰ ἀποδείξῃ αὐτὰ ὡς χάρτην ἄγρα⁵⁶φον, ἐπειδὴ οὐδ' ὅπως ἀνεχόμεθα τῆς τοιαύτης δολιότητος καὶ προφανεστάτης [|]⁵⁷ σκευωρίας. Καὶ ταῦτα μὲν εἰς εἰδοποίησιν αὐτῆς, καὶ παντελῇ ἀκύρωσιν τῶν ἐπι⁵⁸πλάστων ἐκείνων ἐγγράφων, τὰ δὲ ἔτη αὐτῆς εἴησαν θεόθεν πλεῖστα καὶ παντευδαίμονα.

[|]⁵⁹ αψ⁶⁰ε⁶¹ φευρουαρίου ζ⁶²

[|]⁶⁰ ὁ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐν Χριστῷ εὐχέτης διάπυρος [μὲ τὸ χέρι τοῦ πατριάρχου]

[|]⁶¹ [φθορά=ὁ Καισαρείας] Γρηγόριος ὁ Ἐφέσου Σαμουὴλ ὁ Ἡρακλείας Μελέτιος

[|]⁶² ὁ Κυζίκου Ἰωακείμ ὁ Νικομηδείας Ἀθανάσιος ὁ Χαλκηδόνος Ἱερεμίας

[|]⁶³ ὁ Δέρκων Μακάριος ὁ Προύσης Ἀνθίμος ὁ Σμύρνης Γρηγόριος

[|]⁶⁴ ὁ Ἀγύρας Ἰωαννίκιος ὁ Βάρνης Φιλόθεος³⁷

2^ο: τῷ ἐνδοξοτάτῳ δραγουμάνῳ τοῦ βασιλικοῦ στόλου, καὶ ἡμετέρῳ κατὰ πνεῦμα υἱῷ | ἀγαπητῷ καὶ περιποθήτῳ κυρίῳ Κωνστάντῳ χα-
ντζερῇ. Εὐχετικῶς. [μονοκονδυλιά].

Π. Δ. ΜΙΧΑΗΛΑΡΗΣ

37. Γιὰ τὶς μονοκονδυλιές τῶν Κυζίκου Ἰωακείμ, Προύσης Ἀνθίμου καὶ Σμύρνης Γρηγορίου ὑπάρχει μικρὴ ἐπιφύλαξη γιὰ τὴν ὀρθὴ ἀνάγνωση.